

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí, občanské sdružení**, se sídlem Nerudova 1059/34, Litoměřice - Předměstí, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného zn. 530/460/04 - RNDR.Abt. - UL ze dne 4. 6. 2004, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupené JUDr. Jiří Hartmannem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, 2) obec Vchynice, se sídlem Vchynice 46, Lovosice, 3) Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu, se sídlem Cejl 48/50, Brno, 4) Sdružení pro přírodu, občanské sdružení, se sídlem Sociální péče 3254/10, Ústí nad Labem - Severní Terasa, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti opravnému usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 162/2008 - 264 ze dne 9. 4. 2010,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze výrokem svého rozsudku č. j. 7 Ca 162/2008 - 173 ze dne 29. 5. 2009, ve znění opravného usnesení č. j. 7 Ca 162/2008 - 184 ze dne 7. 9. 2009 zrušil rozhodnutí *ministra* životního prostředí zn. 530/460/04 - RNDR.Abt. - UL ze dne 4. 6. 2004; současně rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů částku 11 500 Kč na náklady řízení. Citovaným rozhodnutím bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří v Litoměřicích tak, že výjimka ze základních podmínek ochrany některých (zde

vyjmenovaných) zvláště chráněných rostlin a živočichů pro výstavbu dálnice D8 v úseku 0805 Lovosice - Řehlovice se uděluje; dále byly do rozhodnutí prvostupňového správního orgánu doplněny podmínky o body 7 - 9.

K podnětu žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ad 1) a na základě výzvy Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze opravným usnesením č. j. 7 Ca 162/2008 - 264 ze dne 9. 4. 2010 rozhodl tak, že záhlaví a výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 162/2008 - 173 ze dne 29. 5. 2009, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 9. 2009, č. j. 7 Ca 162/2008 - 184, se opravuje tak, že *označení subjektu, který žalobou napadené rozhodnutí vydal, správně zní: Ministerstvo životního prostředí*. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že při písemném vyhotovení rozhodnutí došlo ke zjevné nesprávnosti, když v záhlaví i ve výroku byl nesprávně označen subjekt, který vydal žalobou napadené rozhodnutí. Proto soud postupoval podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení ad 1) (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti shledává stěžovatel v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ a d/ s. ř. s.). Stěžovatel zdůraznil především to, že ve vztahu k chybnému označení zrušovaného rozhodnutí napadl již v předchozí kasační stížnosti rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 Ca 162/2008 - 173, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 9. 2009, č. j. 7 Ca 162/2008 - 184, jako nepřezkoumatelný, a to pro nesrozumitelnost, neboť soud výrokem rozsudku zrušil rozhodnutí ministra životního prostředí (tentýž údaj uvedl i v záhlaví rozsudku) - ministr však žádné rozhodnutí nevydal, ani proti jeho rozhodnutí nebyla podána žaloba. Stěžovatel se domnívá, že v daném případě není oprava rozsudku možná. Podle § 164 o. s. ř. *předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům; jde-li o opravu výroku rozhodnutí, může odložit vykonatelnost rozsudku na dobu, dokud opravné usnesení nenabude právní moci*. Nejde však o zjevnou nesprávnost, když chybné označení rozhodnutí lze zjistit až po prostudování soudního spisu. V žádné další části rozsudku není uvedeno správné označení rozhodnutí. Celý rozsudek vyznívá, že žaloba byla podána proti rozhodnutí ministra. Podle komentářů k citovanému ustanovení jde pouze o nesprávnosti, které jsou zcela zřejmé, a snadno rozpoznatelné. O zjevnou chybu se nejedná i proto, že ji soud neopravil již v rámci opravného usnesení ze dne 7. 9. 2009, č. j. 7 Ca 162/2008 - 184. Dále stěžovatel napadenému usnesení vytýká, že zde chybí poučení o tom, zda a jaké opravné prostředky mohou být podány proti opravovanému rozsudku. Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit k novému projednání.

Osoba zúčastněná na řízení ad 3) se k podané kasační stížnosti vyjádřila stručným vyjádřením, ve kterém zdůraznila, že z předešlých podání i z podání stěžovatele je zjevné, že po celou dobu vedení soudního řízení bylo všem jasné, které konkrétní rozhodnutí je přezkoumáváno. Předmětná chyba tedy nemá vliv na soudní spor, ani nemůže ovlivnit jeho zákonnost. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí městského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána. Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve je třeba uvést, že v souladu s dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu (konkrétně např. rozsudek ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123) je k otázce provedení opravy v rozsudku přistupováno tak, že proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy. Podle § 54 odst. 4 věta první s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož *i jiné zjevné nesprávnosti*. Je nutno dát za pravdu osobě zúčastněné na řízení uvedené výše pod číslem 3) v tom směru, že v daném případě nebylo mezi všemi zúčastněnými subjekty pochyb o tom, které rozhodnutí je přesně přezkoumáváno. Napadeno bylo v daném případě rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří v Litoměřicích. Odvolacím orgánem vůči tomuto subjektu veřejné správy je Ministerstvo životního prostředí (nikoli ministr, jako je tomu v případě podaného rozkladu proti rozhodnutí ministerstva). Tento orgán (ministerstvo) o odvolání také rozhodl, a vůči jeho rozhodnutí byla také podána žaloba. O těchto základních skutečnostech nikdo ze zúčastněných subjektů v řízení nepochyboval, a tyto skutečnosti jsou také doložitelné z celého soudního spisu - není o nich v celém řízení, ani v soudním spise ani ta nejmenší pochyba. (Poznámka: způsob nesprávnosti nasvědčuje možnému vzniku při kopírování označení žalovaného subjektu z obdobného soudního sporu probíhajícího u téhož soudu v obdobné věci, jak naznačuje ve svém vyjádření osoba zúčastněná na řízení ad 3). Za uvedených okolností má zdejší soud za to, že se skutečně v daném případě jedná o případ zjevné nesprávnosti, kterou je možno opravit dle § 54 odst. 4 s. ř. s., pokud soud omylem v rozsudku označoval přezkoumávané rozhodnutí jako „rozhodnutí ministra životního prostředí“, přičemž mezi stranami sporu nebylo pochyb o tom, kdo rozhodnutí vydal, a které rozhodnutí je žalobou napadeno, o kterém rozhodnutí probíhá soudní řízení. Ze soudního spisu jako celku je v této otázce rovněž zjiřitelná konzistentnost a nespornost. Tyto skutečnosti jsou doložitelné mj. i protokolem o jednání z 29. 5. 2009, ze kterého je zřejmé, že nikdo nemá (ani nevznáší) nejmenší pochybu ohledně předmětu řízení - přezkoumávaného rozhodnutí. Z protokolu rovněž vyplývá, že při jednání byl rozsudek vyhlášen ve správném znění.

Nelze dost dobře přistoupit ani na argumentaci stěžovatele, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 Ca 162/2008 - 173, byl z výše uvedeného důvodu

nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, a předurčen již jen z tohoto důvodu ke zrušení. Bylo by také absurdní a ve zjevném rozporu se zásadami efektivního soudního řízení, pokud by soud zrušil rozhodnutí jen proto, že soud v písemném vyhotovení rozsudku označil nesprávně subjekt, který měl rozhodnutí vydat (zde „ministr“), když se evidentně jedná - vzhledem ke kontextu celého řízení - o zjevnou a nepochybnou nesprávnost. Soudům je přitom nezřídka vytýkán právě nemístný formalismus a zrušování rozhodnutí pro formální vady za situace, kdy jsou okolnosti - navzdory případným formálním nedokonalostem - všem zúčastněným subjektům zcela zřejmé a nepochybné a kdy formálními vadami nedochází k faktické (reálné) újmě na právech žádné ze stran sporu. O takovou situaci se jedná i v daném případě: okolnosti jsou všem zúčastněným subjektům zcela zřejmé a danou vadou nedošlo k reálné újmě na právech žádné ze stran sporu.

Nelze přistoupit ani na úvahu stěžovatele, že nemůže jít o zjevnou nesprávnost, když chybné označení rozhodnutí lze zjistit až prostudováním soudního spisu a že v žádné další části rozsudku není uvedeno správné označení rozhodnutí. Pojem „*zjevná nesprávnost*“ nespécifikuje podobu, či zdroj a původ této „zjevnosti“: Je-li předmětná nesprávnost zjevná z celého soudního spisu, jakož i z průběhu celého soudního řízení, a je-li zjevně nesporná i nepochybná mezi stranami sporu v průběhu celého řízení, nevidí Nejvyšší správní soud důvod, proč uvedenou nesprávnost nepovažovat za „*zjevnou nesprávnost*“ ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. Kritériem je v citovaném ustanovení pouze zjevnost této nesprávnosti. Pokud spočívá opravovaný údaj ve správném označení subjektu, který napadené a zrušované rozhodnutí vydal, přičemž o tomto (správném) subjektu není v řízení, ani mezi stranami nejmenší pochyba, celé řízení probíhá v této otázce konzistentně a správní i soudní spis vylučují zcela souladně a jednoznačně pochybnost o této otázce, lze výše uvedenou nesprávnost soudu při písemném vyhotovení rozsudku označit za „zjevnou“. Pokud stěžovatel napadenému usnesení vytýká, že zde chybí poučení o opravných prostředcích proti opravovanému rozsudku, pak je třeba uvést, že tuto námitku lze sice považovat za důvodnou, avšak tímto opomenutím nebyl stěžovatel, ani jiný z účastníků zkrácen na svých právech. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod k zásahu do napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel (osoba zúčastněná na řízení ad 1), který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobám zúčastněným na řízení ad 2), 3) a 4) - odlišným od stěžovatele - žádné povinnosti neuložil, a proto rozhodl, že ani tyto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu